

Långvandring från Abrahamsberg via Ulvsunda och Minneberg till Alvik 31 januari 2022

Efter helgens regn och blåst var det skönt med uppehåll och några köldgrader.

Vi åkte tunnelbana, tvärbana och sen tunnelbana igen för att komma till Abrahamsberg, där vi klev av för att börja dagens vandring.

Här anslöt Börje och Marianne som bor i trakten och då var vi 12 vandringssugna.

Vi gick ner till Lillsjöparken och Lillsjönäs koloniområde.

På en höjd bakom snåren skymtade vi Lillsjönäs gård från 1830-talet.

Vid slutet av 1800-talet bodde här en driftig hästspårvagnskonduktör, P A Kindgren, som 1906 köpte två bussar.

Med dessa startade han Brommas första busslinje, som gick från Lillsjön till Kungsbron.

Kindgren sålde också tomter för villabebyggelse, som blev starten för det som senare blev Ulvsunda.

Om detta kunde vi läsa i det utdelade materialet för vandringen och Margaretha berättade mer.

Gården ägs idag av Stockholms stad som nu bjuder ut den till salu.

Gården, som är i stort behov av renovering, är K-märkt och får inte rivas.

Vi gick vidare på den fina promenadvägen utmed Lillsjön, som tidigare hade så rent vatten att det användes som dricksvatten av nybyggarna i området.

Här fanns också ett tvätteri i början av 1900-talet, också ett bevis på att vattnet var rent.

Lite längre fram kom vi till gravfältet som kallas Björns hög.

Här finns en runsten från 1000-talet som tillägnas "fader sin" Björn, som enligt inskriptionen var "bonde god" och "byggde Ulvsundi".

Ulvsunda är det tidigaste belagda ortsnamnet i Stockholm och troligen var Björn den första stockholmaren.

För att passera Ulvsundavägen till andra sidan får man gå ner på en träbro ...

... och under vägen.

Nu närmade vi oss Ulvsunda slott, byggt i renässansstil på 1640-talet.

Arkitekten var troligen Nicodemus Tessin d.ä.

Under seklerna som följde beboddes slottet av flera olika adelsfamiljer som hade höga poster i staten.

Flera gatu- och kvartersnamn i Ulvsunda har anknytning till slottsherrarna.

Efter att den siste av dem, Gustav Åkerhielm, avlidit 1900 började slottets nedgång och marken började avstyckas till villatomter.

Inte mycket återstår av den ursprungliga prakten, men i några salar finns praktfulla takmålningar bevarade.

Slottet har under 1900-talet haft en omväxlade tillvaro.

Under många år var det en så kallad "sinnesslöanstalt" och senare kursgård för Landstinget.

Idag är slottet i privat ägo och används som kursgård.

På gården framför slottet fanns förutom den pampiga fontänen prydd med någon sorts krona också små skulpturer av olika slag.

Var de av glas eller av is? Efter noggrann undersökning av en kanin kom vi fram till att de nog var av is.

Utefter allén som leder upp till slottet från framsidan har det byggts ett antal moderna bostadshus.

Resultatet är en mycket blandad bebyggelse.

När vi hade lämnat det forna slottsområdet och tittade tillbaka mot slottet kunde vi konstatera att det nog var en pampigare entré förr i tiden, innan markerna bebyggdes med villor och radhus.

Vi fortsatte österut mot Ulvsundasjön och passerade Ulvsunda Båtsällskap, som låg tyst och övergivet så här dags på året.

Vi gick in i området Johannelund och kom först till Johannelunds gård från slutet av 1700-talet, som har gett namn åt området.

Från början var det sommarnöje och lantbruk åt en grosshandlare och skeppsredare Keyser.

Inom Johannelundsområdet finns flera byggnader med kyrklig anknytning.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen lät uppföra en missionskyrka och hade en missionsskola på området under senare delen av 1800-talet.

Här finns också ett koloniträdgårdsområde.

Broddarna kom väl till pass i vissa passager.

Dags för matsäckspus på en rastplats, vackert belägen vid Ulvsundasjön.

Men det blåste kallt från sjön, så pausen blev inte så lång.

Vi fortsatte i stället vandringen på strandpromenaden nedanför Minneberg.

Några hållpunkter på andra sidan sjön finns utmärkta på en stor skylt i sjön.

Utsikten mot Tranebergsbron med ett flygplan på väg in mot Bromma flygfält.

Ett exempel på arkitekturen på 1980-talet då Minneberg byggdes, när vi närmade oss Traneberg.

Passagen under Tranebergs Bro.

Slutpunkten var Alvik, varifrån hemfärden gick med Tvärbanan igen.

Men innan dess var det ganska många som tog en avslutande fika och värmde frusna fingrar efter en trevlig vandring – om än lite kylig.